

MARCZIUS TIZENÖTÖDIKE.

Csütörtök

36. szám.

Pest, majus 31-kén 1849.

E lap megjelenik minden este, vasárnapot kivéve. Előfizetés mai naptól december végeig Budapesten háshozhordással 5 fr., vidékre postán borítékban 6 fr. p. p. Hónapos előfizetés csak helyben, s a hónap első napjától kezdve fogadjatik el. Előfizethetni helyben a kiadóhivatalban (Országuton, Kunevalderház) és minden postahivatalnál. Hirdetések egy háromszor hasábozott sorért, vagy ennek helyéért 2 kr. pp. — Egyes szám 3 kr. pp.

Pest majus 31-kén.

A bitorló herczeg betűésekor, midőn a szorító körülmények parancsából kormány és országgyűlés kénytelen volt elhagyni a fővárost, hogy a délibábos puszták rónaságain intézze a hazamegmentés nagy munkáját: sokan annyira elveszték bátorságukat, hogy a rebellisnek hirdetett kormányt követni nem merték; sokan meg föltámadai látván csillagukat, örömmujongva köszönték a szabadság-típrónak vandal érkezését.

Sajnos dolog, de úgy van, hogy igen számosan találkoztak emberek a képviselők sorából is, kik megfélemlítve hitükről, visszaélve a népnek bizalmával, mellyet alávaló módokon úgy loptak el, álarczukat lehányva, siettek a bitorlónak kézesékolására.

Voltak olyanok is, kik, mint a csiga, behúzták fejüket a fergeteg előtt, ravaszul vagy gyáván leavé az alkalmat, kinek vigyék meg hódolatukat majd akkor, ha diadalok teszik kétségtelenné a jövőt.

Mi láttuk ezt, és azért sürgettük még a vész perczekben, hogy a hazaárulók és gyávák egyaránt törtültessenek ki a képviselők sorából, nehogy a tavasz földérteltek eláraszszák miasmaticus jelenlétükkel a levegőt, és megméltelyezhessék a még híven maradottakat is.

A képviselőház, sok vajadás után, engedett a többfelől nyilvánuló közvélemény sürgetéseinek, és kitörtülte a Debreczenből elmaradottakat a képviselők sorából. Persze a dolog nem egész merészségében vitetett keresztül, mert hagyatott rés az igazolásra is.

Akármit történt légyen is, elég most az a dologhoz, hogy körülbelől 79—80 képviselői szék üresnek declaráltatott, s azok betöltésére új választások rendeltettek.

Gyanításunkban nem csalódánk, mert a tavaszi diadalmak hallattára sáskaként özönlött Debreczenbe a sok bünbáló farizeus; hanem az országgyűlés ez egyszer teljes szigorral járt el az igazolás körül, és csakugyan fölhívá a kerületeket új választásra.

Azonban a képmutatók hangyatáborát koránsem hangolá le a kitörtültes, sőt legtöbbsnyire ujabban vállalkoznak szerencsét kísérteni a könnyen csábítható népnél, kivált olly vidéken, hol az ellenség zsarnoksága alatt hermeticus elzártóságukban mitsem tudhattak a hívek ügyéről.

Voltak képviselők, kiket maga az idő nyomott le; a fakóról leszállítván őket bünük. Ezek szinte vállalkoztak újra megválasztatni magukat.

A szélsőségek találkoznak, s szövetkeznek a bünösök.

Most ezen emberek a nép közé furakodva, elővették a régi mesterséget, hogy megint meg-

loplassák a nép bizalmát, csak azért, mert piszkos önérdelkeiket minden áron kielégíttetni akarják.

Olly fegyverekhez nyultak ők, mellyekkel a hazát is megsebesíthetik gyógyíthatlanul.

Nem tartozunk azon emberek közé, kik a kormányt és országgyűlést föltétlenül bályányozzák, az igazat róluk is úgy elmondjuk, mint egyéb elleneinkről.

De azt minden hazafítól megvárjuk, hogy gaz célok elérése végett ne zudítsák föl a tömeget azon emberek ellen, a kik náluknak sokkal öszintébb barátai a népnek.

A kormány sem engedheti meg, ha hivatását érti, hogy a nép játékszerű használtassék hitvány emberek által, csak azért, mert vállain fölkapaszkodva uralkodni szeretnének a népen.

Különösen pedig felhívunk minden igaz hazafít, hogy az illy huhogó baglyok rémkiáltásait paralysálni törekedjék, józan felvilágosításával a népnek.

Egyenként állíttassék mindenik a nyilvánosság bírói széke elé, hogy ottan méltó büntetésüket elvegyék.

Ha valaha, most szükséges, hogy a sajtószabadság igénybe vétessék az ügy barátaitól, mert a hibák, bünök elhallgatása, takargatása egy nemzetjövőt ronthat meg.

Ugy hallom, hogy ezen követségből bünük vagy nyomoru gyávaságuk miatt kicseppent fraterek, újraválasztatásuk végett a kormány és országgyűlésre hártják mindazon bünt, mit ők követtek el a hazán.

És hogy a népkegy tulipánjába befészkelhessék magukat, ígérnek olyanokat, miket sem megadni nem tudnának, sem akarattjukban nem lehet a megadás.

Ők beszélnek a kormány gyávaságáról a vész napjaiban, kik a kormányt követni nem bátorkodtanak. Ők vádolják tevékenytelenségről, kik százszor meg akarák akasztani annak munkálatát.

Ők vádolják önzésről az országgyűlést, kik nyomoru önérdelkeiket előbbre tették a haza ügyénél.

És még ti communistical tanokat mertek hirdetni, szentségtelenül?

Ti hirdettek a communismust, ti, kiknek szemtelen kapzsisága olly ismeretes az emberek előtt, hogy ha veletek szembe jő, önkénytelenül zsebjehez kap?

Ti hirdettek, kik mindent magatokra halmozátok, csak hogy a köznapiság szerény embeleinél fényesebbnek mutatkozzatok?

Ti, kik száz aranyos paripákon feszelegtek, nyargalóztok a mulató tömeg között, kiknek lucullusi ebédjein megundorodik, csömört kap a democraticus egyszerűség?

Ti, kik mindenre taksát vettek, hogy a nép véres veritékét megraboljátok, kik a legalvalóbb szenvedélyességgel az aranyokat halomban rakjátok a kártyára?

És ti testvériséget vesztek ajkáltokra? megfertőztetitek csak kimondással is e szent nevet!

Gyönyörű testvérek vagytok, a kik vérig gyűlölni tanultatok piszkos pályátonkon. Gyűlöletben üldözitek azt, ki hibáitokra emlékeztet, ki becsületesebb, sem hogy czimboraságba keveredhessék veletek a haza megrontása végett.

Ti egyenlőség apostolainak valljátok magatokat a nép előtt? ti, kiknek aristocraticus göge határt nem ismer, kik alárendeltjeitekkel egy ültetvényes rabszolgatartó durvaságát éreztetitek?

Ti, kiknek hiusága mindenre, mi gonosz, képesit benneteket, ti mertek az országgyűlés ellen izgatni, ti akartok még egyszer a képviselői székre ülni, mellyet megfertőztetetek?

El veletek nyomoru emberek, ne lopdossátok meg a nép lelkét, mert sanyarun fogtok bünhődni ezért.

Vonuljatok odutokba és ne fertőztessétek meg a haza levegőjét.

Az országgyűléstől pedig megvárjuk, hogy, ha megválasztatnának ez emberek, az igazoláskor teljes szigorral járjon el.

Sürgetős kérelem a kormányhoz.

Hazánk szent földének több részein a háboru iszonyu eszköze, a tűz és vas, pusztítja a halandók életsorait.

Amaz egymásutáni s ugyszólva rögtönzött harcgyőzelmek, mellyek a világon a legszebb vitézkötést illesztik szabadságbajnokaink halántékaira, habár eredményre nagyszerűek is, mégis tagadhatatlan, hogy azoknak kivívása vérbe került, még pedig drága vérbe, mert az, a mi szabadtóink-, rokonink-, és testvéreinknek vére volt. És nem elég hogy a csaták színhelyén a halottak számát a mi honfirtársaink is szaporítják; — nem elég, hogy országunk folyvást annyi oldalról zaklattatik az ellen kísérletei által: hanem még csendes hajlokainkban sem hagy békét a halál, még ez is betegség képében látogatást erőszakolván reánk, ellenség gyanánt kezd irtani a magyart.

Nemzetem kormánya! Im ezennel ünnepelesen óvást teszek és panaszt emelek előtted a halál e szívtelen zsarnoksága ellen! Te eltörölted a szőlő- és bordézsát a nép hasznára; te leromboltad a trón uralmát, és megfékezted az éllened és ellentünk támadók törekvéseit a haza javára:

akadályozd meg a renden föllü emberdézsmát is a halál elől, fékezd meg a cholera uralkodását is.

Hatalmad oly nagy és rendkívüli, hogy isten engedelmével intézkedéseidnek még a szelek is engedelmessékednek.

Soha sem volt a hazának annyira szüksége az ép védkarokra, mint épen e csunyául fenyegetett körülményekben. Azt pedig elhiheti akárki, hogy ha oly sűrűn fognak halni az emberek ezután is mint néhány napok óta sok helyütt, és kivált Pest melléktaján mai napiglan is: akkor nem paripa, hanem a sz. Mihály lova lesz a mi nyergesünk, a keresztes háboruba is el fogunk ugyan menni; de már nem magunk emberségéből, hanem mások vállán vitetve, nem is az orosz ellen fegyvert fogni, hanem a temetőbe deszkát árulni.

Rettenetes egész napon át hallgatni a halálharangot.

Szörnyűség látni, tapasztalni, milly mogorva torzképpé fanyarítják a legszebb kinézésű rozsát is kevés negyedek alatt a göröcsök kinszagatásai.

Hideg borzalom futja keresztül az egészséges ember tagjait, midőn hallja, hogy ugyanazon izmos férfi, ki 6—8 órák előtt a legéletrevalóbbnak tetszett, sőt épen az utolszor temetettnek ásta sírját, már maga is halotti lepedőbe burkoltan, lelketlenül kinyujtva fekszik.

Igaz, hogy örökké nem élhetünk, mert halandók vagyunk; az is igaz, hogy halál ellen nincs orvosság: de betegség és nyavalya ellen kell lenni, mert isten hiába nem öntötte a füvek- és gyökerekbe a gyógyerőt, csak aztán ne hiányozzanak azok, kik vele tudnak bánni és használni.

Azonban épen az a baj, hogy úgy vagyunk mind ekkoráig hazánkban e tekintetben, miszerint falukon ritkán van kéznél orvos. S milly leverő oly dühös járvány idejében, millyen a mostani, tudni és érezni azt, hogy a betegség hirtelen jó és hamar végez, míg az orvos messze lakván, ha drága pénzért érkezik is, későn érkezik és korán távozik!

Kormányférfiak! tudjátok meg, hogy az így magára hagyatott falusi pór nép illy élethalál közti esetekben a kétségbeeséssel küzd.

A szenvedő emberiség nevében fölmerült sürgető kérelmem tehát az: hogy a kormány részéről rögtön történjék intézkedés, miszerint mindazon orvos nélküli helyekre, hol cholera, avagy bármily nevű járvány dühög, pusztit és öldököl, értelmes és szorgalmas orvosok küldésének és ezek kijelelendő állomásaikon addig, míg a járványerítés tart, tartózkodni köteleztessenek.

Rákospalotát Pest mellett, hol az epemirigy ugyancsak nagyban üzi csufondáros mesterségét, eleve az illetők figyelmebe ajánljuk.

Csak segítyt uraim! és isten az ő saját dicsőségére választott népét, a magyart, e veszélytől is meg fogja szabadítani.

P. an majus 31. 1849.

V—1.

MEGINT LACZI!

Laczi, Laczi! miért idézesz föl, hogy megkísérsz-e te szivecskédet? Vigyázz, vigyázz, mert a korsó egyszer csak eltörik a kuton.

Barátocskám! Igen sokat coquettirozol a gőnös lélekkel, még utóbb hálózába keverülsz, honnan 77 markos rendőri legényeid ki nem körmölnek, miként a zsiros diurnumokat szokták vala körmölni uralkodásod idejében, a te halás kegyelmedből.

Mit akarsz te Fejérmegyének az ő népe között? Hallom, hogy az ottani gyűlésen táblabíróskodál, mert még ott nem ismerék erős logicadat, melly oly erős, miként vala hatalmad a pusztai bujdosásban, a mi pedig árnyéknál egyéb alig vala.

A táblabírási szószátyárság azonban még igen piczike bűnöd volna, legfőlebb egy kis nagyemberi különczkedés, hanem a mint daemosaim referálták, hitebben és pontosabban, mint a te debreczeni diurnumos besugóid szokták, úgy hallok, hogy te csakugyan képviselő akarnál lenni.

Ugyan hova tetted a szemérmét? azon székre akarsz-e csücsülni, mellyet bepiszkolál? azon oltárnál akarsz áldozni, melly előtt—egy jobb időbeli barátod mondá—csak tiszták állhatnak, és az oltár még nem mocskoltatott be, mivel rajta te is áldozni látszátál?

Látszátál csupán, mert szavaid és tetteid ég és földnyi távolságot mutattak.

Te azon clubban, mellyet emelkedésed miatt csodítél össze, melly arra szolgált, hogy tömeged legyen, egykor iszonyatos keservesen fölajdulál, hogy egy pár bakancsos hadi törvényszék ítélete következtében elzárattott és testi büntetést kapott: míg te uralkodásod pünkösztől napjaiban többeket kihallgatás nélkül hidegre dugatál csak azért, mert valaki hozzád bizodalmatlan lenni vakmerősködött.

Nem is hinnéd, hogy ezek ásták meg a te uralkodásodnak sírját. Vigyázz, most is sok embernek tipródol tyukszemén, bizony még jobban bemeřitnek, ha eszedre nem térsz.

Fehérben ugyan mit látnak rajtad ujat? hogy szakálad meglehetősen neki terebesült, hogy te most is úgy tudsz haragudni, mint Cziráki ő elnöksége korában?

Ezeket ismerik: hanem, a mi új dísz van rajtad, te azt nagyszerényen eltakarod, pedig szörnyűségesen kár.

Az a szegény fehérmegyei nép igen messze esett Debreczentől, és így nagyon keveset tud nagyszerűségéről, a mit quasiministerségdben olly példásan tanusítál.

Szegényekhez csak amugy ossiáni mesékben hangzik át a hír szellemszárnyain holmi csillogó rege, mellyben a valót a költészettel összekeveri a zavaró phippika, és hazug apologia.

Te érteni fogsz engem.

Ugyan világoztad föl a tudatlanokat! ki tehetné jobban náladnál, ha előszeded ékesszólásod pattogó hatalmát, ha előmutatadod a viselet okleveleit.

Oh ez pompás volna, még én is tapsolnék szerepeden.

Laczi, Laczi! miért idézesz föl nyugalom párnáiról?

Ne kötekedjél velem: mert még de rebus non servando servabilibusról leend egy pár sügnivalóm, lesz néhány még ki nem tá-

lalt tikocskáról, a mik feléte jó kévet adhatnak választóidnak.

Majd elfeledtem! Ugyan egyuttal sem kérel választóid erszényét gondviselésed ak? Pecsét alatt, mert annak megőrzéséhez náladnál senki jobban nem ért! Sokat beszélt erről Debreczen! —

Barátságom veled, gyöngyöm kis Laczim!
Kiaértet.

Tisztelt szerkesztő ur!

Bátor vagyok önt egész illedelemmel felkérni, becses lapjába soraim felvevésére, minthogy hazafui kötelességemnek tartom a t. cz. közönséget ezen gyönyörű mákvirággal megismertetni.

Egy 100 frtos magyar bankjegy felváltása végett véletlenül a pesti álladalmi 30-adi hivatalba jutottam, hol egy öreg tobákos német ajku ur és egy más hivatalnok között következő érdekes párbeszédet hallani szerencsés valék:

— Hogyan mer engem hivatalosan felszólítani, — mondja a német sógor, egész ostobaságig felfuvalkodott feketesárga hős, — Kossuth hódolatalírására, és evvel félredobá a hódolatalíratot.

— Nem hivatalosan, hanem barátságosan kérem meg igazgató urat — felelé a hivatalnok — hódolatalírására, mert minékutána e hivatalnak nagyobb része beleegyezett Kossuthnak, mint a független magyar haza elnökének, minden kényszerítés nélkül, önnön szabad akaratunkból szívünk belső érzelmeit és kívánatainkat kinyilatkoztatni: úgy nem akaránk ebben az eljárásban is, melly nem hivatalos, hanem magán, ön, mint igazgató beleegyezése nélkül valamit tenni. Ezután egy más ivet terjesztett elébe azon kérésel, hogy sziveskednék legalább Budavár ostromlásánál megsérült testvéreink részére csekély adakozást aláírni, mellyre a megbukott kormány ezen gyönyörűséges feketesárga mákvirága megboszankodva, a hivatalnokot ezen nemes cselekedetrei felszólításáért, hogy ő magassága feketesárga színe elébe bátorkodott terjeszteni, lehordván, kikéré magának illy haszontalanságokkal alkalmatlankodni. Mire a hivatalnok más egyéneket szólított fel az aláírásra, kik azzal mentegették magukat, hogy ha az igazgató ur alá nem írja, ők sem írják alá. Igen kár ezen gyönyörű madarakat az álladalomnak hizlalni. Nem mellőzhetem ellenben a többi jobb érzelmi főtisztek és hivatalnokok nemeslelkűségét, kik nem gondolván igazgatójukkal, a legnagyobb készséggel a hódolatalírat aláírják, úgy nem különben a megsebesült harcziak részére pénzt gyűjtván, azt illető helyére el is küldék. Sok furcsa dolgokat hallék ezen igazgató úrról mondani, mellyek megrögzött feketesárgaságát és ellenséges érzelmeit a haza és magyar kormány ellen elegendőképen bizonyítják, mit az első alkalommal, ha szerkesztő ur szivesen veendi, megirandok. *)

Erdődy Antal.

*) Igen örömet vesszük az illyen szép madarak ismertetését; szükséges, hogy megtisztuljon tőlük a haza. A neveket ne hallgassa el ön.
Szerk.

Szabadka majus 28. 1849.

Tisztelt szerkesztő!

Ne csodálkozzék, hogy gyenge közleményemmel rendes levelezője és ön között amagy muszka módon interveniálok, mert erre a kénytelenségnek azon neme készlet, melynek ellen nem állhatva, még a táblabíró is hírlaplevelezővé lesz, az az, szeretnék magam is, mint a féle nem levelező egy egy ujdonságot írni ön lapjába, ha t. i. megengedendi. Orosz nevenemről ne féljen szerkesztő ur! melly noha magyarul köfajtó csákányt jelent, mégis mint ilyen ön kedvéért csak annyi követ fejtendek fel régi járdánkon, mennyi elég legyen torlaszul arra, hogy ön terrenumáról el ne űzettem. Ha tehát szabad: a dologhoz fogok.

Függetlenségünk magasztos ünnepét tegnap űltük meg egy, miként tölünk csak kitelhetett. Reggeli 10 órakor mozsárdurrogások között, nagyszámu nemzetöreink és roppant közönség jelenlétében adatott meg az isteni tisztelet a mindenhatónak, reánk árasztott határtalan kegyelméért, melly alkalommal Czorda Béla esperes az az ünnepély fényéhez méltó rövid, de a legtisztább vallásosság és forró honszeretet forrásából merített lelkes szavakban emelé ki az ünnepély okát, az isten fiának szenvedéseire kérve a meghatott közönséget: hogy e honért vérét ontani, és vagyonát áldozni siessen, mert mondá: „az isten is csak elszánt közremunkálásunkkal mentendi meg a hazát a semmiházi zsarnokok uralkodásától,” melly beszédet egy a nemzetért és kormányzónkért emelt buzgó ima rekeszte be. Szabad legyen e tisztos férfit a nagy közönségnek bemutatnom. Ez azon lelkes papok egyike, kik életelvül tűzék ki magoknak a propheta ama szavait: „Popule mi, qui te beatum praedicant, ipse te decipiunt.“ Ő igénytelen s minden kül pompát nélkülözni tudó ősz férfiú, mint lelki atya legbuzgóbb, mint hazafi és polgár, kötelességét híven betölti, mint társalkodó, lelke a vígadó köröknek, szóval: sok illy papot a hazának!!

De midőn a sors egy közönséget jeles emberrel áld meg, szór közéjük egyuttal olyanokat is, kik a jelenkor szép rajzának csak árnyéklatai, kik a sikernél mindenben szeretnek részt venni a nélkül, hogy a történet dolgokba legkisebb befolyásuk lenne. Illyenekből áll nálunk a hybridáknak egy bizonyos faja, melly egyenesen egy osztályhoz sem tartozik, s tagjai legujabban tömjén és mirhagöz között tartott körülésükben jutalmat tűzének ki egy illy tartalmu munkára: mutattassék be tudományosan, hogy a szegényebb nemzetör nem rokonfele a gazdagnak, hanem egy egészen más fajú lény. E kifestült egyének azonban koránsem jacobinosok, hanem tisztán Josephinusok, s a hamiskák néha gúnyolódni is mernek a kormány rendeletei ellen; vigyázzanak uraimék, hogy a számadás napjain a fagyalt meg ne egészen beszédes szájaikat amott a pecsovicsok padján hol néha egy hajdani consiliarius is megfordul mondva holmi cabineti híreket.

Vannak még kicsiben stentoraink is, kik Tiltelt fenyegetéseikkel fogják bevenni, ha t. i. elötlük mások be nem veszik, kikről az a monda kering városunkban, hogy a szegletes borjutól ép egy félnek, mint elefánt az egértől, ók szegény-

kék fiatal orraikat őrzik, és mégis fogadni mernék, ha majd isten és vitézink segedelmével a puska-por ismét torony alá jutand, hogy honvédekül felcsapott, s a számos csatákban igen sokat szenvedett lelkesb társaik hazatértével ezen uracsok az adandó áldomástól neki pejesedve ezzel végzendik felköszöntésüket: „megmentettük a hazát, meg ám!“ —

A budai sebesültek részére eddig igen szép mennyiséget gyűjtünk, s felytatni is fogjuk. Betegápoló-nőgyeletünk nem sokára megalakuland. Ujonzainkat is rövid időn kiállítandjuk.

Budák Mikola.

Szerkesztő ur!

Lapjaiban a 9-ik zászlóaljról alig olvastam egykét sort; csudálkozom, hogy derék fiaink, — önnek — egy pár sor tudósítással nem alkalmatlankodtak, vagy tán nincs hely hasábjain a vörösapkások érdekében?

Már én szerencsét próbálok, s ha ön úgy akarja, mint én, most az egyszer, és nem sokára olvashatja mindenki, hogy april hó 23-án a 9-ik zászlóalj főbb tisztjei közül tizenhárman — a m. hadsereg főtisztjei jelenlétükben roppant zenekar harsogása közt „egyedül a csatákban tanusított személyes kitüntetés és bátorság jelei adásáért rendelt“ — érdemjelek 3-ik rendjével díszesítették fel!

Mit gondol ön kedves szerkesztő, a 9-ik z. aljban 13 egyén méltó az érdemjelre? én nem akarom — de nem is tudom — senki tettét bírálgatni, majd megítéli gyermeke minden tettét az „igaz anya“ az édes haza.

Engedjétek meg urak, kik az érdemjelt kaptátok — ha azt állítom, hogy villogó szuronyom ezüst koszorúitokkal fölér, és higyjétek el, miután látom, hogy az érdemjel egykettőnek olyannak adatott, kiknél más 10 főtszjt jobban érdemlené, — megelégedettebb vagyok, mint ti, jobban mint collegáitok.

Egy 24 órai köz — ez érdemjelek kiosztása után — nagy változást csinált a szabadság harcosai és vívói közt: elszakadozott lassanként a forrasztva látszó baráti lánc egymástól, — kik érdemjelt nem kaptak, kihúzzák magukat a többiek közül, pírulnak önmaguk előtt, szégyenkeznek kimenni vörös sapkában a többi tisztekkel, — hát amazok? magas fővel néznek le ezekre, mint pávakirály.

Ez ünnepély végeztével egy hadnagyot szemközt találtam, ki velünk minden csatánkban elszántan harczolt, megütözve kérdeztem, hogy „táu nem kapott érdemjelt?“ „Nem! — felelt — mi, kik nem kaptunk, vásott gyáváknak tartatunk, s előttem is nyakig pírujt el. „Lát azok — kérdém — kik kórházban sebesülve feküsznek? azok közül egy sem érdemesítettet?“ „Senkilem,“ ez volt a felelet.

Láttam a levertséget, láttam a szakadást, hallottam gúnyszavakat, zúgolódást; vigasztalni a rossz kedélyeket nem akartam, mert nem mertem; gondolatom azonban sebesült derék fiainkra s főtisztjeinkre szárnyalt, kik kórházban szen-

vednek a hazáért, a szabadságért, kik előléptetés alkalmakor feledékenységben maradnak.

Egy évvel ezelőtt aranyvázat ígérték a hazamérés harcosának, s most, ha sebesült, feledésbe megy át.

Édes anyám! szép hazám! hát így feledkezel meg hű gyermekekről!! *)

Tari János, közör.

Fejérmegye, tavaszutó 27. 1849.

A kakas, ha nem kukorit is, eljő a hajnal; ezt mondja a magyar közbeszéd. S én is gondolám, ha nem kukorikulok is, lesz figyelme az illetőknek egy tökéletesen kinyílt mákvirágra, kit van szerencsém ezennel szerkesztő ur elé hozni, megítélendő, ha ugyan megérdemli-e azt, hogy él? De minthogy mindeddig az igen tisztelt mákvirág minden csendzavarás nélkül űritgeté pintes palackait: szárnyra kelék, bekurjászkodó őt szerkesztőségednek. Dologra tehát.

Eő egyénisége megyénk Acsa helységében a Stefi nádor birtokában lakik; neve G ó z o n, s becsülettel mondva: papi hivatalt visel; egyike az elmúlt schlandrián korszak hű imádóinak. Különben olyan okos, hogy tizenkét ökor sem gondolná ki az esztét. Tőle azonban helyeslésemet annyiban nem tagadhatom, hogy testalkata helyes, és arcza, mintha szép is volna; na de kanonokok is kellene, oda pedig az eddigi szokás szerint szépek s jellemtelenek valók.

Illy előzmények után érdekesnek találok a jeles ficzkót bővebben megismertetni.

Midőn a mult hónapokban a despotismus járma alatt nyögünk, többször volt szerencsém, olly mélyen ható s rázó, de egyszersmind láthatlan okokkal terhelt szónoklatiremekeit (?) hallani, mellyeknek mindegyik pontjából a feketesárga politikának halálfejtő fogai vigyorogtak elő, s mellyekben a népet a császár és egyszersmind király elismerésére s szeretetére buzditotta; sergeinek győzelméért s szerencsés előmeneteléért mindannyiszor ihletet hangokon buzgó fohászokat küldött az ég urához, de az isten okosabb volt, s őt meg nem hallgatta. S még ez mind igen csekély: többek jelenlétében, nem akarom a helyet megnevezni, a legaljasabb gúnyszavakkal rágalmazá jelesebb férfainkat, nevezetesen a nemzet megmentőjét, **Kossuth Lajost!**

Jó lesz talán itt a szemtelennek szavaiból néhányat idézni: hogy KOSSUTH LAJOS nem polgár, mert nincs semmije, s így kormányférfiu sem lehet; de ha mégis: ugy csak bitorolja azt. —

S ujra megkezdő kigyóbőrös pythiaszi székén hazug mondását, ugyanis: „mird joggal s miből ígérhet ő t. i. Kossuth egy egyes ember, a se-

*) Barátaim! a haza, hű gyermekeiről nem feledkezik meg. Visszaélés mindenben lehet: de ez ne csüggesse a hazajó lát. A ti vörös siphátok maga olly érdemjel, minőt semmiféle ünnepélyesen kiosztott kereszt meg nem homályosíthat. A vörös siphának ti olly tiszteletet vívtatok ki hogy előttek minden magyar önkénytelenül kalapjához nyul. Teszik-e ezt a többi jegy elött? A szerk.

besült honvédeknek 10 hold földet, vagy e helyett 1000 forintot? minő rút visszaélés a nemzet bizalmával! ki adta ezen hatalmat kezébe? A nép? az nem igaz; kivéven azon pár száz szájhős képviselőt, kik a nemzet rovására hizlalgatják magukat." sat. Na már ha illy szavakat hallunk különösen olly férfaktól, kiknek kötelességük az emberiség szent jogait eredeti tisztaságára visszavinni, lehetlen el nem szomorodni s ki nem fakadni, hogy teremtett isten még illy embereket is!

Azomban, midőn a vitéz magyar hadsereg az exkirály zsoldosait amugy ill' a berek, nád a kert módjára tova ugrasztotta, s 300 évi szomorú nótánk vigan pendült meg: elkezdett desperálni. De külsőleg nem mutatja, hogy bús mint a kotlóstyúk, s komor mint a verembe esett farkas: hanem lóga: ja lábát, mintha semmi gondja sem volna. Kezdi már a hízolgást, a népsimogatást s mosogatja magát. Pedig édes G ó z o n uram, az mind hasztalan; mert hiába fürdik a róka, hattyú nem lesz belőle.

Ajánlom az illetők figyelmébe!

Végre önhöz még valamit polgár szerkesztő. Miután az embert társairól lehet megismerni, itt környékünkön pedig még igen sok illy rejtélyes vézmadár lappang odujában; különben még Férmegeyében igen sok természetes természetlenségre bukkan az ember: ha szívesen veendi, gyakran bekukorit hozzája hű fegyvernöke
Kokas Andor.

Pest majus 30-án 1849.

Pest naponként élénkület kezd. A boldog napok sürgése mindig észrevehetőbb. A bombák által megrombolt épületek szakadatlan szorgalommal javíttatnak. Nem sokára legalább is a nyárlifolyta előtt minden nyoma eltűnik a habsburgi ház vadalimusának, tán az egy redoutteot kivéve, mellynek helyrehozásához sok idő kell.

— Görgel ma leutazott Debreczenbe, mi célból? tudni bajos. Anyi igaz, hogy az első rendű érdemcsillagot és altábornagyi oklevelet hozó küldöttséget nem fogadta el, mert mint meghítt körökben nyilvánítá, lejártnak akarja tekinteni a táblalibráskodás sallangos ceremóniáját. Republicanus egyszerűség kell most mindenben. Majd megvállik. Itéletet mondani még nem akarunk.

— Szemere B. jól értesülni szokottak állítása szerint utban van Pest felé. Jön e vele a ministeri személyzet is, vagy csak látogatást tesz Szemere Pest hatóságának! bizonytalan.

— Lukács Sándor, a fáradhatlan felszerelési biztos, erősen dolgoztat a hadsereg ruhaneműin. Kemény rendeletei után várható, hogy mint igérré, jövő hónap 20-ika körül az egész magyar hadsereg tökéletesen föl lesz szerelve, s pedig csupa új ruhákban. Klapka tábornok méltányló tiszteletét fejezte ki azon buzgó, genialis munkásság fölött, mellyet Lukács ur kifejt. A hadi felszereléseknél két Lukács van, a kiknek sokat köszönhet a haza. Egyik az említettük ruhabizottmány kezelője, másik a tttzér alezredes Nagyváradon, kinek a magyar tüzéség létét, számmennyiségét köszöni, és kinek kezelése alatt hetenkint egy ütég ágyu szállittatik sikra, hirdetni a magyar diadalokat.

— Az aprópénznek szükében vagyunk, nem ártana rendelkezni ezen hiány elhárítása irántis.

Fischhof Dávid ur a kormány beleegyezésével ma innen elutazik Vác, Esztergom, Dunaföldvár, Paks, Tolna, Baja, Kalocsa és Aszód városokba, az ottani hatóságoknak a háború miatt megkáro-

sult polgártársak segedelmezése végett gyűjtőleveket kézbesítendő, s ámbár igen biztató nyílt rendelet van nála minden hatóságokhoz, mégis kedves kötelességünknek tartjuk e jótékony emberbarátot minden hatóságnak ajánlani és ugyanazokat nemes vállalatának elősegítésére fölkérni.

— A budai ostromban megsebesült honvédek számára szerkesztőségünkél adakozott: Amtman Jánosné tépetet és sebkötőt.

Bábolnai Lajosné négy pólya (sebkötő) ruhát, egy csomó tépetet, két lepedőt és sebruhát.

Özvegy Csirke Sámuelné és leánya Huszka Istvánné egy csomó tépetet, 2 pár fehér ruhát, két lepedőt és egy párnát.

Kornéli Máttyás gyakorló orvos tépetet és kötést.

Zalából a csabrendeki segédlelkész az ottani iskolagyermeknek ajándékaul 10 lepedőt, 30 kendőt. Ugyanezen derék lelkész buzgó fáradozásából Oszterhuber Péter százados múlt évi dec. 26. átvett az 56-ik z. alj számára 77 darab inget és 62 gatyát. Ez évi mart. 6-án pedig Farkas Ferencz sebesült honvédet egészen ellátta fehérneműekkel, mikről az illető nyugtákat kezünkhöz szolgáltatá a derék emberbarát.

HIRDETÉSEK.

A helyvét vallástételt követő dunamelléki egyházkerületnek Pest városában tartandó közgyűlése e folyó 1849-iki évben julius hó 2-ik napján veszi kezdetét, az ezt megelőző két napokon a papi kijelöltek szokott vizsgálata tartatván. Költ N. Körösön, majus 28-án 1849.
Báthory Gábor, egyházkerületi főjegyző.

3—1

Egy hat változatú új orgona jutalmas áron eladandó Bakos Károly orgonakészítőnél Czegléden.

3—3

Lipótvárosi fő-ut (Hochstrasse) 30. szám alatti házban 5 és 13 szobák egészben, de részletesen is kiadandók.

3—3

Egy 4 éves 15 markos, seregély-szürke csikó, sertéskereskedő-utca 1374. sz. alatti, Barányi-féle házban a legillendőbb áron kapható. Értekezhetni a tulajdonosnál.

ELADÓ:

Egy 7 éves szürke, egy 3 és fél éves barnapaj és egy 7 és fél éve svilágospej ló, a két első nyergesvagy hadi lóul is használható; továbbá egy alföldi csinos új paraszt-kocsi, azonnal szabadkézből eladandók. Értekezhetni Országuton, 556. sz. a., Fülöp Jánosnál.

3—2

Megjelent s 1 pftért kapható Pesten Eggenberger, Debreczenben Telegdi és Csáthi urak könyvkereskedésükben, ugy szinte Kecskeméten kiadó Sziládi Károly könyvnyomtatónál, k. k. halasi ref. lelkész Sziládi Lászlónak következő című munkája:

Különféle viszonyokra vonatkozó

papi dolgozatok.

1-ső füzet. Nagy 8-adréttben 12 iv. Sajtó alatt van ugyanazon szerzőtől:

Papi dolgozatok gyászszövegekre.

Az előbbi számban ezen könyv ára hibásan 2 pfra vala téve, pedig csak 1 pft.

Nemzeti

színház.

Pest, csütörtökön, majus 31-kén, 1849.

Kérek két pengőt

kölcsön.

Vigjáték 1 felv. Irta Xavier, Duvert és Lausanne. Francziából fordította Egressi B.

Rendező: Szentpéteri.

Személyek:

Szárcsa, tisztirnok	—	László
Daróczi, kilépett huszár főhadnagy, most táblabíró	—	Szentpéteri.
Vinnyi Gyula, festő, Szárcsa barátja	—	Szigeti.
Füzéry, bálrendező és biztos	—	Farkas L.
Jean, pinczér	—	Hubenai J.
Leontina, özvegy, Daróczi ánya	—	Latkócziné.
Hermine, Daróczi neje	—	Bulyovszkiné.
Vendéglos a „Tigrisnél“	—	Petrik.
Pinczér	—	Morval.

Pinczérek. Tánzosok. Bálvendégek. Hely: „Tigris“ fogadó Pesten.

Ezt követi

ROBIN ORVOS.

Vigjáték 1 felvonásban. Irta Premieray Julius Francziából fordította Egressi B.

Rendező: Szentpéteri.

Garrick Dávid	—	Lendvai.
Jackson, kalmár	—	Szilágyi S.
Mallam Arthur	—	Szigeti.
Mari, Jackson leánya	—	Latkócziné.
Éva, öreg gondviselőné	—	Miskolczy J.
Szolga	—	Nagy.

Történethely: Jackson háza Londonban.

Felvonások közt előfordulandó tánczok. Első felvonás után: 1.) „Komoly kettős táncz“ Kurz Antonia és Sári Fáni által. 2.) „Mazurka“ tánczolja: Grafmayer Jozéfa, Polák Kati, Mikoláné, Viski Klári, Amon Róza, Ditrich Josefa, Mikola és Peron. — Második felvonás után: „Füzértáncz“ előadják: Kurz Antonia, Sári Fáni, Grafmayer Jozéfa, Polák Kati és Campilli.

Kezdeté 7 óraker, vége 9 után.